

עפ"ת 50998/03/14 - בר נוי שאול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 50998-03-14 בר נוי שאול נ' מדינת ישראל
ת.ז.
051832095
24 אפריל 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
בר נוי שאול
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער הופיע

ב"כ המשיבה - עו"ד אסף שביט

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער נרשם דו"ח ברירת קנס כבר בשנת 2008 בעבירה לפי סעיף 308 לת"ת, שעניינה נהיגה ברכב לא תקין. מאז נמשכים ההליכים באותה ברירת קנס קרוב לשש שנים. הנני מקווה שפסק דיני בעניין זה ישים סוף לפרשה.

במסגרת אותה התנהלות הליכים הגיש המערער בקשה בפני כב' השופט גרטי בתיק 216-07-13 שניתנה החלטה ביום 11.07.13, להיעתר לבקשתו להארכת מועד להישפט על אותו דו"ח, ואכן המערער הכתיר את בקשתו אז, כפי שכתב כב' השופט גרטי "בקשה לביטול קנס מפאת התיישנות לפי סעיף 230 לחסד"פ".

לאותו עניין גם נדרש בית המשפט העליון וערכאות נוספות, כפי שפירטה כב' השופטת בונדה מבית המשפט לתעבורה בת"א בהחלטתה בעתירתו של המערער בפניה להכריז על הדו"ח ככזה שהתיישן, החלטה מיום 13.03.14 שעליה הערעור הנוכחי.

הדיון בפני כב' השופטת בונדה הסתיים בהסדר טיעון וגזר דין מיום 13.03.14. המדינה תיקנה את כתב האישום והמערער הורשע רק בעבירה לפי תקנה 306 לת"ת, בהסכמתו של המערער, ובית משפט קמא גזר את דינו לקנס בסך 750 ₪ לתשלום בשני תשלומים, שאת אחד מהם כבר שילם המערער.

עמוד 1

אם סבר מאן דהוא שבכך תמה הפרשה, טעות בידיו. כאמור, בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא, שנית על-פי אותו הסדר טיעון, ועל-פיו תוקן כתב האישום בהסכמתו של המערער והורשע בו על-פי הודאתו. כששני נימוקים עיקריים לערעור האחד, שוב הפעם, חוזר ומעלה המערער את טענתו כי הדו"ח שנרשם לו ביום 20.05.08 התיישן ולא ניתן, לכן, לחייבו או להרשיעו בגין אותו דו"ח, והנימוק האחר לערעור הינו טענה חדשה שלא נטענה בפני בית משפט קמא ומבוססת על פסק דינו של בית משפט מחוזי באר שבע, ע"ח 13-08-16550, **מדינת ישראל נ' עופר סמקר** (כב' הש' אינפלד, מיום 03.10.13).

אבחן את טענותיו של המערער אחת לאחת:

באשר לטענת ההתיישנות, לא מצאתי דופי בהחלטתה המפורטת והנכונה של כב' השופטת בונדה בעניין זה מיום 13.03.14 ואוסיף משלי, מבלי לחזור על דבריה יתר על המידה, כי מקום והמערער פנה למשטרה בבקשה להישפט לפי סעיף 229 על אותו דו"ח, ועל כך אין מחלוקת, אזי על-פי סעיף 225א'(ב) "**אין באמור בסעיף קטן (א) [שעניינו ההתיישנות המיוחדת בת השנה] כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א).**"

די בכך כדי לדחות את טענת ההתיישנות, אך מעבר לדבריי, כאמור, תוך הזדקקות לפסיקה מתאימה מאותם נימוקים, דחה בית משפט קמא, בצדק, את טענת ההתיישנות.

באשר לעניין הסמכות המבוסס על פסק דינו של כב' השופט אינפלד, כאמור, עניין זה לא נטען בבית משפט קמא, ומשכך ספק אם הניתן לדון בו כאן, אך עיון בפסק הדין של כב' השופט אינפלד מלמד, שאין לו כל נגיעה לטענתו של המערער בפנינו, עניינו כלל בהחלטת בית המשפט לתעבורה באשקלון, כב' השופטת רבקה בן-יששכר, לבטל הודעת איסור שימוש לפי תקנה 308 לת"ת שנרשמה על-ידי איש משטרה, ולעניין זה קבע כב' השופט אינפלד שאין הדבר בסמכותו של בית המשפט.

כאמור, המערער נידון בהסדר טיעון לעונש קל והגיעה העת לשים סוף לפרשה שכה הרבה מותבים וערכאות נזקקו לה ואף עד בית המשפט העליון הגיע המערער בשל אותה ברירת קנס, ראה בג"צ 9129/12, שאף הוא עניינו, בין יתר הדברים גם אותו קנס.

בתום הקראת פסק הדין אומר לי המערער שהרשום בפרוטוקול בית משפט קמא כאילו הוא הסכים להסדר הטיעון בהקשר של תיקון כתב האישום, לא היה לו יד ורגל.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום, כ"ד ניסן
התשע"ד, 24/04/2014, במעמד
הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דוידי